

Бальжинімаєва Е. Ж. виділяє три стратегії, до яких вдаються перекладачі, працюючи з назвами фільмів:

1. Прямий переклад англомовних назв фільмів на російську мову. В основному, такої стратегії піддаються назви фільмів, де відсутні неперекладні культурно специфічні компоненти. До даної стратегії також відносяться такі прийоми перекладу, як транслітерація.

2. Трансформація назви. Автор пише, що в перекладознавчих дослідженнях визнано, що трансформації в перекладах зумовлені різними факторами: лексичними, стилістичними, функціональними, прагматичними. Використовуючи цю ж стратегію, багато назв фільмів перекладаються – розширенням когнітивної інформації за допомогою заміни або додавання лексичних елементів, а введення ключових слів фільму компенсує в назві смислову або жанрову недостатність дослівного перекладу. Це також відображає рекламну функцію назв фільмів. Поряд з додаванням може використовуватися і прийом опущення;

3. Заміна назв фільмів. Незважаючи на основні вимоги, які стоять перед перекладачем, – збереження семантико-структурного рівності і рівні комунікативно-функціональні властивості – випадків зміни назв фільмів при перекладі досить багато.

Отже, процес перекладу заголовків ставить перед перекладачами важкі завдання та вимагає правильних рішень. Від правильності вибору стратегії перекладачем залежить адекватність перекладу, а від уже перекладеного заголовку – сприйняття глядачем кінофільму та його успіх. Адже загалом адекватність перекладу заголовків кінострічок має вагоме значення у правильності трактування культури іншої мови.

ЛІТЕРАТУРА

1. Алексеева И. С. Введение в переводоведение / И. С. Алексеева. – М.:Международные отношения, 2008. – 184 с.
2. Бальжинімаєва Е. Ж. Стратегии перевода названий фильмов / Е. Ж. Бальжинімаєва. – Улан-Уде, 2009. – 123 с
3. Чернова М. І. Основні прийоми перекладу та адаптації назв кінофільмів. Київ, 2011. 95 с.
4. Nida E.A. Contexts in translating. John Benjamins Publishing Company. Appleton, 2001.125 p.
5. Щербакова О. М. До проблеми українського перекладу американської кінопродукції [Електронний ресурс]. <http://repository.hneu.edu.ua/>

Стеченко К. М.

група АМ–32 (Національний університет

“Чернігівський колегіум” імені Т. Г. Шевченка)

Науковий керівник – канд.пед.наук Шевкопляс Л. В.

СПОСОБИ ВДОСКОНАЛЕННЯ ФОНЕТИЧНИХ НАВИЧОК УЧНІВ 6 КЛАСІВ ЗАКЛАДІВ ЗАГАЛЬНОЇ СЕРЕДНЬОЇ ОСВІТИ

У сучасних умовах розширення міжнародної комунікації англійська мова є засобом спілкування. Однак досить часто виникає проблема нерозуміння співрозмовника. Це відбувається не лише через неправильно вжиту форму часу чи невірну граматичну конструкцію, але й через різні фонетичні помилки. Сформованість фонетичних навичок є неодмінною умовою розуміння співрозмовника, а отже й реалізації комунікативного наміру. Вимова є базовою характеристикою мови, основою для розвитку і вдосконалення вмінь говоріння.

У навчанні учнів 6 класу англійської мови фонетичні навички відіграють значну роль. Сформованість слухо-вимовних та ритміко-інтонаційних навичок є основою розвитку вмінь у різних видах мовленнєвої діяльності. В основній школі продовжується вдосконалення фонетичних навичок, початок формування яких здійснюється у початковій школі. Вивчення фонетики у 6 класі включає роботу над усіма звуками і звукосполученнями англійської мови,

наголосом, ритмом та основними інтонаційними моделями поширених типів простих і складних речень. Враховуючи психологічні та вікові особливості учнів 11-12 років, слід зазначити, що це період розвитку слухової та диференційної чутливості та високої здатності до точної імітації. Залучення цих процесів допомагає вдосконалювати фонетичні навички, аби надалі забезпечити безакцентну вимову.

Метою нашого дослідження є визначення способів вдосконалення фонетичних навичок учнями 6 класів закладів загальної середньої освіти. Для досягнення цієї мети нами було проаналізовано ряд досліджень таких авторів як Гальскової Н. Д., Ніколаєвої С. Ю., Паршикової О. О., Дворжецької М. П. та Скляренко Н. К. Проаналізувавши роботи з означеної проблеми та врахувавши досвід спостереження за процесом формування фонетичних навичок учнів 6 класу, вважаємо ефективним застосування наступних способів: 1) використання віршів, пісень, скоромовок, 2) використання фонетичних ігор, 3) застосування хорових та індивідуальних прийомів роботи, 4) застосування аудіо та відео матеріалів.

Першим способом є **використання віршів, пісень та скоромовок**. Вони можуть бути використані на етапі фонетичної зарядки, під час якої артикуляційні органи учнів налаштовуються на роботу англійською мовою, повторюється опрацьований матеріал, або знімаються можливі фонетичні труднощі при вивченні нового навчального матеріалу. Даний спосіб може включати прослуховування та імітацію, або прослуховування, читання та імітацію скоромовок, віршів та пісень. Слід вимовляти їх повільно, можливо, спочатку навіть перебільшуючи звуки, щоб переконатися, що учні чітко чують звук чи інтонаційну модель, перш ніж переходити до природної швидкості [2, с. 118]. Вправи на відтворення є ефективним способом розвитку як слухових, так і вимовних навичок. Багаторазове тренування готує учнів до непередбаченого спілкування в різних навчальних ситуаціях.

Другим способом вдосконалення фонетичних навичок учнів є **використання фонетичних ігор**. Завдяки даному способу учні легко сприймають та засвоюють матеріал. Викладач може демонструвати різні інтонаційні моделі та їх комунікативне значення в різних мовленнєвих ситуаціях. Використання фонетичних ігор допомагає вдосконалювати навички фонематичного слуху та відтворювати правильну артикуляцію звуків англійської мови. Одночасно відбувається тренування у сприйманні звуків на слух.

Ефективне вдосконалення фонетичних навичок можливе із застосуванням **хорових та індивідуальних прийомів роботи**. Індивідуальна робота може включати відпрацювання нових звукових одиниць перед дзеркалом. Так, вони помічають свої недоліки під час артикуляції, аби потім мати змогу їх виправити. Тексти для фонетичного опрацювання можуть супроводжуватися мімікою, жестами, адже це сенсibiliзує учнів 6 класів до вдосконалення ритму, мелодики та фразового наголосу.

Способом вдосконалення фонетичних навичок може бути **застосування аудіо- та відеоматеріалів**. Даний спосіб є одночасно цікавим та ефективним для учнів, тому що вони одночасно сприймають на слух правильну вимову та спостерігають за артикуляцією носія мови. Вони можуть визначити, у якому настрої були співрозмовники, впевнений чи ні був диктор у своїх твердженнях тощо. Цей спосіб сприяє формуванню слухових навичок – відбувається диференціація та ідентифікація різноманітних інтонаційних моделей. Слід зазначити, що звук аудіо- та відеоматеріалів повинен бути якісним. Також аудіотекст не повинен бути перевантажений новими словами та виразами, мова диктора повинна бути чіткою, бажано без сторонніх шумів.

Важливу роль у вдосконаленні фонетичних навичок відіграє мотивація учнів для цієї діяльності. Досить часто діти не бажають вивчати фонетичні особливості та конструкції. Однак їх можна легко переконати, що виправлення фразових наголосів, вимови чи інтонації є важливим й водночас цікавим. З цією метою можна використовувати яскраві картинки, короткі відео та веселі речення [2, с. 123]. Даний спосіб формує позитивну мотивацію до вивчення англійської мови та покращення вимови.

Формування фонетичних навичок учнів 6 класів закладів загальної середньої освіти передбачає комплексну реалізацію практичних, виховних і освітніх цілей, базується на прикладах практики сприйняття мови на слух, відтворення певних конструкцій та «спонтанного» спілкування. У результаті дослідження, ми визначили, що способами підвищення ефективності вдосконалення фонетичних навичок учнів 6 класів є використання пісень, скоромовок та фонетичних ігор, індивідуальної та хорової роботи, застосування аудіо та відео матеріалів.

ЛІТЕРАТУРА

1. Гальскова Н. Д. Современная методика обучения иностранным языкам. Пособие для учителя. 3-е изд., перераб. и доп. М.: АРКТИ, 2004. 192 с.
2. Методика викладання іноземних мов у середніх навчальних закладах: Підручник / Колектив авторів під керівн. С.Ю. Ніколаєвої. – К.: Ленвіт, 2002. – 327 с.

Суздальєва І. М.

група МАМ–2 (Тернопільський національний педагогічний університет імені Володимира Гнатюка)
Науковий керівник – канд. пед. наук, викладач Шенітчак В. А.

СОЦІОКУЛЬТУРНА ТОЛЕРАНТНІСТЬ ЯК НЕОБХІДНА УМОВА МИРНОГО СПІВІСНУВАННЯ У МІЖКУЛЬТУРНИХ ВІДНОСИНАХ

Сьогодні основною метою модернізації української освіти є встановлення життєвих пріоритетів та розвиток позитивних духовних якостей у особистості, гармонізація міжкультурних та міжетнічних відносин. Явища глобалізації, міграції та розширення міжкультурної комунікації неминуче призводять до появи нових політичних, освітніх, соціальних та культурних проблем, викликаючи нетерпиме ставлення представників певних етнічних груп до представників інших етнічних груп та до особливих аспектів їх культур. Етноцентрична нетерпимість може стати перешкодою для формування толерантності. Основою цієї нетерпимості є войовничий етноцентризм, який не приймає та засуджує інші культурні цінності і викликає негативну реакцію щодо представників певних етнічних груп тощо. Такий етноцентризм, як відомо, загострює конфлікти і характеризується відносно різкими змінами в поведінці маси, що може включати навіть активну участь в етнічній агресії.

Щоб подолати зловісні наслідки нетерпимості, необхідно оновити структуру та зміст освіти як вирішальні умови формування системи сучасних соціально значущих цінностей та толерантних установок у учнів. Толерантність у процесі соціалізації особистості повинна стати природною нормою, яка визначала б їх менталітет та поведінку.

Таким чином, сучасна освіта стикається з проблемами у підготовці студентів до життя в полікультурному, багатоетнічному середовищі та у розвитку їхніх навичок спілкування та співпраці з людьми різних культур та національностей. Розвиток світогляду та інтеграція у світову спільноту вимагає врахування як національних, так і іноземних культурних традицій у навчанні. Таке явище, як полікультурний освітній простір, є відповіддю на виклики сучасності.

Розглянемо особливий аспект понять «полікультурний освітній простір» та «толерантність».

На думку дослідників, полікультурна освіта та, як наслідок, полікультурне освітнє середовище відкривають перед студентами великі можливості для засвоєння людських та національних цінностей для змістовної співпраці різних етнічних культур у поліетнічному середовищі для забезпечення діалогу культур.